

Dette er en kommentar: Jyllands-Posten har et fast korps af personer, der kommenterer vores samfund. Kommentaren er udtryk for skribentens egen holdning.

09.10.2018 KL. 20:00

Hvorfor og hvordan har vi grund til politikerlede?

Vi stiller politikerne til ansvar for ting, de intet kan stille op med, men overser det, som de rent faktisk tager ansvar for.

► POLITIKERLEDE

ANDERS FOGH JENSEN | FØLG ▼

højskoleforstander og filosof

Anders Fogh Jensen (f. 1973) er forstander på Vestjyllands Højskole, forfatter, dramatiker og filosof. Af sine otte bøger tæller bl.a. "Projektsamfundet", "Projekt mennesket", "Hvordan skal jeg leve mit liv, Kierkegaard?" og senest "Pseudoarbejde". Han er særligt interesseret i filosofisk samtidsdiagnose og beskriver den tid, vi lever i, de vilkår vi lever under og de små usynlige skred, der ændrer vores samtid. Han arbejder fra højskolen med dannelsen af mennesker til bedre liv. For filosofi handler for ham om at tænke bedre for at leve bedre.

En ny undersøgelse viser, at danskernes tillid til politikerne er faldet ganske drastisk siden sidste valg og generelt over de seneste 10 år. Det er en nærliggende tanke, når man ser kurven, der knækker i 2007, at finanskrisen lagde kimen til den dalende tillid, ligesom mange af os sikkert også husker 00'ernes spindebat som et *reality check* på politikernes oprigtighed. Det var i det årti, det gik op for os, at politikerne ikke var til at stole på, når den permanente valgkamp rullede. Men den demokratiske

krise, som den dalende tillid er udtryk for, er måske mere båret frem af medier og embedsmænd, end politikerne selv er skyld i den.

Pernille Rosenkrantz-Theil siger ganske rigtigt i DR2's "Deadline" den 29. september, at tillidstabet skyldes en øget diskrepans mellem de store diskussioner i medierne, og hvad danske politikere kan gøre noget ved. De store diskussioner er her miljøkrisen, finanskrisen og flygtningekrisen. Alt det arbejde med danskernes almindelige liv, som politikerne laver til daglig, bliver ikke bemærket. Rosenkrantz-Theils arbejde med skilsmisellovgivningen, der berører halvdelen af alle danske familier, får ikke en tiendedel af den dækning, som håndtrykket i forbindelse med nogle få nye statsborgere får.

Det er måske forståeligt nok, at medier, der er underlagt markedskræfterne, taler til forargelsen og det letfordøjelige. Men netop derfor kunne jeg ønske mig et public service-medie, der påtog sig sin opdragende funktion og viste os det nuancerede og væsentlige. Og havde tillid til, at vi godt kan forstå det. Selvfølgelig kan vi vise det komplekse opmærksomhed, hvis ikke vi hele tiden lokkes af det simple og sensationelle. Mediernes emnevalg skulle gå på, hvad danskeren burde interessere sig for, frem for hvad han eller hun allerede interesserer sig for.

”

For mig er den demokratiske krise ikke bare en mediekrise, det er en sprogkrise.

På denne måde kunne mange af de tillidsvækkende historier, som det politiske liv også er fyldt med, opnå en mere velproportioneret opmærksomhed i befolkningen. Men også selve måden, medierne går til politikerne, skal være anderledes. Historierne må vinkles, så de danske politikere kun optræder der, hvor de har indflydelse, som Rosenkrantz-Theil rigtigt bemærker. Det bidrager til mere mistillid og politikerlede at stille danske folketingspolitikere til ansvar for den globale opvarmning eller det globale finansielle klima, selv om de selvfølgelig har en lille

spilindsats i det. Langt hellere skal vi bruge politikernes tid på ting, de kan forandre, og i øvrigt holde op med altid at gå til dem, som om de er skyldige, indtil andet er bevist. Det er en journalistisk tendens, der heller ikke just er klædelig for nogen.

For mig er den demokratiske krise ikke bare en mediekrise, det er en sprogkrise. Når jeg ikke tror på politikerne, så er det, fordi de taler, som de gør. Hermed mener jeg ikke, at de skulle tale enklere eller lade være med at bruge så mange fremmedord. Tværtimod. De skulle tale komplekst om det komplekse og frigøre sig fra jargonen. Jargonen er et lukket referencesystem af nedtrampede metaforer, metonymier og andre sproglige figurer, der blindt reproduceres i et omfang, så man må spørge, om disse politikere kan genkende sig selv i det, de siger. Embedsmænd indgår i de samme cirkulationer af floskler, som næsten ingen – hvis nogen – kan knytte erfaringer til.

Sproget bliver nødt til at afspejle levede erfaringer for at betyde noget for sine modtagere. Hvis det politiske sprog gjorde det, tror jeg, tillidskurven kunne vende. For jeg tror egentlig, at politikerne laver et godt stykke dagligt arbejde, der har betydning for danskerne. Det lyder bare så forfærdeligt, når de garderer sig mod journalisternes spørgsmål.

Vil du have meninger direkte i din indbakke? Tilmeld dig gratis og få de seneste indlæg fra Jyllands-Postens debatsektion én gang i døgnet – [klik her](#), sæt flueben og indtast din mailadresse. Følg også JP Debat på Twitter

VELKOMMEN TIL DEBATTEN

- Jyllands-Posten ønsker en konstruktiv og god debat blandt vores læsere uanset uenigheder. Overtrædelse af vores [debatregler](#) kan føre til udelukkelse.
- Anmeldelse af grove kommentarer kan ske til blog@jp.dk eller ved at "markere som spam".

Ghostery blokerede kommentarer, der er styret af Facebook Connect.

